

Uitvaartplechtigheid Felix De Boeck,

Drogenbos, 23 januari 1995

Felix De Boeck is op 18 januari 1995 de eeuwigheid ingegaan. Hij is gestorven zoals hij geleefd heeft: rustig en sereen; in eenvoud en diskretie.

Wat deze bijeenkomst van vele uitvaartplechtigheden onderscheidt, is dat zij geen afscheid betekent. Felix blijft onder ons. Felix blijft in zijn Drogenbos. Hij leeft voort, omstraald door de luister van de schitterende erfenis die hij ons heeft nagelaten.

Over de betekenis van zijn oeuvre ga ik niet uitweiden. Nochtans, wat ik hier en nu omtrent het werk van Felix De Boeck persoonlijk wil getuigen, is dat ik mij altijd sterk aangesproken heb gevoeld door de cirkelsymboliek. De cirkel als uiting van een diep geloof in de Oneindige.

Voor de kunstenaar De Boeck was de cirkel de volmaakste onder de vormen; voor de mens, mijn vriend Felix, is de cirkel nu rond. Hij heeft in zijn lange, schone leven vreugde gekend, maar ook verdriet. Veel verdriet. In zijn oude dag heeft hij moeilijke momenten beleefd, maar is het voor ons allen geen ontroerende levensles dat hij dan troost zocht én vond in een babbeltje met Marieken, zijn aanbeden vrouw die al jaren dood was, maar die hem altijd zo nabij was?

2.

Felix De Boeck, Ridder Felix De Boeck van Drogenbos, is door het gemeentebestuur steeds beschouwd geworden als een vriend. Hij hield van ons en wij hielden van hem. De vrucht van die hechte vriendschap en van het vertrouwen dat hij steeds in ons heeft gesteld, is sinds vele jaren zijn museum op de zolder van ons gemeentehuis. Er is echter, zoals iedereen weet, een groter museum in aanbouw. Een prestigieus gebouw waarmee de Vlaamse Gemeenschap en de gemeente het oeuvre van de Meester voor altijd in zijn en ons Drogenbos willen verankeren. Samen met het ouderlijk huis, waar Felix 97 jaar heeft geleefd, wordt zijn museum het kostbaar schrijn van een indringende boodschap naar de komende generaties toe: een onvergankelijke boodschap van geloof, diep christelijk geloof in de Oneindige, en in de onsterfelijkheid van de menselijke ziel.

Bedankt Felix, voor de lessen die wij van U hebben mogen krijgen. Bedankt Felix, voor de inspirerende kracht waarnaar wij durven hopen ook velen na ons, en waaruit we de boodschap van uw oeuvre mogen putten.

Om te eindigen vraag ik gaarne een moment van ingetogen meditatie bij een versregel uit een van de mooiste gedichten van die andere grote Felix. Ik citeer uit het Adagio van Felix Timmermans:

"De kern van alle dingen
is stil en eindeloos"

Jean Calmeyn,
burgemeester.